

“... Latvijā nav manāms tāds terora stāvoklis, kas citviet Eiropā tagad ir ikdiens ...”

man teica Tezē klostera brālis Filips. Mēs pavadījām kopā vienu dienu, braucot pa Kurzemi. Viņš stāstīja par to, ka ne tikai autoostās un pilsētas burzmā citviet Eiropā var redzēt stāvam bruņotus cilvēkus kaujas gatavībā, bet kādu laiku arī Tezē klosterī, Francijā, policija vai militāras personas stāvēja ar ieročiem pat pie ieejas baznīcā. Tezē kopiena nevarēja no tā izvairīties, tāda ir šodienas Francijas valsts drošības dienesta prasība. Tāpēc viņš nevarēja uzreiz nepamanīt, ka Latvijā neko tādu nevar novērot.

Miera laikus bieži pretstatam kara laikiem. Pats uzaugu Zviedrijā, valstī, kas ir piedzīvojusi vairāk kā 200 nepārtraukta miera gadus. To nešķērsoja otrais Pasaules karš, to neskāra okupācija. Dzīvojot Latvijā, kur gan pasaules karu frontes, gan okupācijas posts ir tik redzams, vēl vairāk liek man apzināties to, cik ļoti svarīgs nosacījums labklājībai ir miera apstākļi.

Bet, kā mēs novērtējam ārējo miera stāvokli, kurš mums pašlaik ir dāvāts?

Vai mūsu miera laiku novērtējums izpaužas pateicībā?

Pirmajā Svēto Rastu lasījumā dzirdējām:

‘Tad nu es pamācu tevi vispirms turēt lūgšanas, pielūgšanas, aizlūgšanas, pateicības lūgšanas par visiem cilvēkiem, par valdniekiem un visiem, kas ir augstā amatā, lai mēs dzīvotu mierīgu un klusu dzīvi visā dievbijībā un cienībā.’ /1.Tim 2:1-2/.

Sarunā ar kādas pilsētas mēru, viņš izteica savas rūpes par cilvēku negatīvo attieksmi pret politiķiem. Pirmā doma visbiežāk ir negatīva, iedzīvotāji raugās ar aizdomām un izveidotais viedoklis bieži vien balstās maldīgā informācijā. Daudzas labas lietas tiek noklusētas vai noklusinātas, neizpaliek nevajadzīgi pārspīlējumi. Viņaprāt, vajadzētu runāt par to, kādu mēs veidojam vidi ar savu runāšanu un attieksmi. Ja kritisks, tad - korekts un konstruktīvs. Mūsdienās būt par politiķi ir nepateicīgs darbs, tas bieži vien uzreiz tiek uztverts, kā kaut kas slikts, lai gan tai būtu jābūt svarīgai kalpošanai, par kuru iedzīvotāji lūdz. Varam neievērot astoto bausli *“Tev nebūs nepatīsu liecību dot par savu tuvāko”* un tādējādi veidot klimatu, kurā politiķiem un valsts amatpersonām ir grūti darīt jel ko labu.

Mūsu līdzatbildība ir, kā mēs runājam *ar un par* tiem, kas darbojas sabiedrības labā un lūgt *“par valdniekiem un visiem, kas ir augstā amatā”*.

Mums ir daudz par ko pateikties. Tas nenozīmē redzēt visas lietas rozā brillēm, bet būt reālistiem un analītiskiem. Ir tendences, no kurām mums jāuzmanās, tieši tādēļ mums ir par ko aizlūgt, tomēr neaizmirsīsim pateikties. Vai mēs būtu, piemēram, gatavi pateikties kādiem politiķiem vai valsts amatpersonām par kalpošanu, ko viņi ir uzņēmušies? Ja ‘jā’, kāpēc, un, ja ‘nē’, kāpēc nē?

Vai mūsu miera laiku novērtējums izpaužas rosībā?

Miera laiks paver iespējas, ko citi laiki liedz, tāpēc šis laiks būtu jālieto, darbojoties valsts un tautas stiprināšanā. Dievs ir devis mums brīvu valsti, lai mēs darītu labas lietas, nevis ļaunu un destruktīvu. Kā mēs piedalāmies un ietekmējam sabiedrības veidošanu? Brīnos, ka vairāk cilvēku nav iesaistīti politiskajās partijās kā biedri un no partijas iekšienes nepiedalās politikas veidošanā, nemaz nerunājot par to, ka uz vēlēšanām dažkārt dodas vien puse balsstiesīgo! Izmantosim miera laiku, lai ietekmētu un līdzdarbotos sabiedrības un labklājības celšanā.

Vai mūsu miera laiku novērtējums izpaužas gatavībā?

Daudz kas var mainīties, pie tam ātri. Miera laiki ir dārga dāvana, kas nav pašsaprotama, un, tas, ka mums pašlaik tā ir, nenozīmē, ka tā paliks uz visiem laikiem. Mēs nedzīvojam tālu no kara zonas kaimiņos, Ukrainā. Un, runa nav tik daudz par to, cik procentu no valsts nodokļiem lietojam aizsardzībai, bet gan, cik lielā mērā dzīvojam ar apziņu, ka miera stāvoklis nav pašsaprotams, tā ir dāvana, kura jāsaņem. Tas, kā mēs domājam, ietekmē to, kā mēs rīkojamies.

Ar kādām vērtībām mēs sevi stiprināsim, lai izturētu grūtākus laikus, pārbaudījumu laikus? Latvijas tauta ir piedzīvojusi ne vien grūtus, pat nežēlīgus laikus, bet, kam mēs būtu gatavi šodien? Cik daudz mēs katrs būtu gatavi upurēt Latvijas kopienas labad? Vai mēs sevi barojam ar egoismu un materiālismu vai ar līdzdalību un garīgumu?

Vai mūsu miera laiku novērtējums izpaužas aizlūgšanās?

Jau bērnībā piedalījies dievkalpojuma lūgšanā, kurā lūdzām Dievu pasargāt mūs no “kara un terora”. Toreiz pat neapjautu vārda *terors* nozīmi. Šis vārds ir kļuvis tik aktuāls. Daudzie kristieši lūdzēji Latvijā, daudzās baznīcās, kurās izskan lūgšanas, ir liela vērtība un to nozīme ir lielāka, nekā varam iedomāties. Viss nav atkarīgs no mums pašiem, un, mūsu spēkos ir tikai tik daudz, cik Dieva dots.

Tāpēc cilvēkam pienākas būt pazemīgam, un, vislabāk tas izpaužas lūgšanā. Mēs lūdzam Dievu, kas sevi ir atklājis, kā mūsu Radītājs, Pestītājs un Svētdarītājs – Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Mēs esam mazi, Dievs ir liels; mēs esam grēcinieki, Viņš - svēts un mūs izglābs; mēs esam vāji, Viņš mūs dara stiprus.

Mums ir valsts vadītāji, lai nodrošinātu brīvību, lai mēs varam “*mierīgi dzīvot visā dievbijībā*”. *Dzīvot dievbijībā* nozīmē zināt Dieva gribu, Viņa baušļus un dzīvot saskaņā ar to. Tad mēs esam gudri, kā Jēzus teica šodienas evaņģēlija lasījumā:

“ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints. Kad stiprs lietus lija un straumes nāca un vēji pūta un gāzās šim namam virsū, nams tomēr nesabruka; jo tas bija celts uz klints.”

Ja valsts vadītāji nodrošina, ka valsts iedzīvotāji var dzīvot mierīgu dzīvi visā dievbijībā, un cilvēki arī izmanto miera laiku, lai tā dzīvotu, un savu dzīvi un valsti būvē uz Dieva likumu stabilā un pārbaudītā pamata, tas būs par svētību gan mums pašiem, gan Latvijai kopumā.

Lai Dievs mums uz to palīdz!

Dievs svētī Latviju!